

ŞUBAT 2026

KALSEDON

FANZİN

SAYI 14

Merhaba,

Karşınızdaki eserin bir vizyonu ve misyonu var. Belirlenmiş bu iki tanımın karşısında da aynı kelime yazmakta;

“SANAT!”

Neredeyse, “Evreka!” diye heyecanla bağırarak sokaklarda koşmanın ne demek olduğunu öğrendiğimiz fanzinimiz, her köşe başına coşkuyla tohumlar ekme çabamızdır. Çünkü sanat, şehirlerin soyut peyzajıdır.

Fanzin parayla satılmaz, değil; paha biçilmezdir. Körelmesini istemediğimiz dışa vurumların kesişim kümesidir ve kendine saklanan dışavurumlar kimse bakmazken dans etmek gibidir.

Gelin, şiirlerimizi, çizimlerimizi, yazılarımızı beraber ekelim. Mis gibi sanat koksun ulaştığımız her sokak, köşe başı. Herkesin dilinde yer etsin kalsedon taşı.

Güzel Günlere!

Kalsedon Fanzin

Kodokushi; Adamın Günlüğü

Sayın okur, bu yaz hayatının büyük kısmında dal taklidi yapan bir peygamber
devesiyle
karşılaştım ona dal taklidi yapmaktan emekli olup olmayacağını sordum
Konuşan peygamber devesi; ben hayatının küçük bölümünde peygamber devesi
taklidi yapan
bir dalım sen ise bir ahmaksın.
Dar ve rutubetli duvarların çatlaklarına
Yeterince bakınca her şeyi görebiliyorsan
Suyun çıplaklığını mesela
İşte o zaman soruyorum bir insandan geriye ne kalır diye
Yüzü kesildiğinde tüm fotoğraflardan
Bir uçurtmaya tutunup savrulmak isterken
Orman yangınlarıyla ayrılıyorum artık takvim yapraklarından
Sonra bir telaş sonra yastığımın altındaki deniz kabukları
Tüm bu hırıltılarım nabzıma yabancılığımдан
Tereddütlü bir yaşamın ilmeğiyim
Gözlerim tren raylarını takip ettiğinden
Omuzlarında tabut yüklü bu insanlar hepsi, hepsi bana düşmandırlar
İsmimi koydukları yerde bulamadıklarından
Bekliyorum sadece gündüzleri yanan sokak lambası gibi
Cebimdeki bir avuç toprakla
Kendi beşiğimi salladığım günlerden beri
Fark ettim ki ulaşmak için kendime
Uçurum koymalıyım denklemde
X gördüğüm her yere
Allah'ım sen ömrümün bilirkişisi olarak, biliyor musun
Ben hıçkırıklarım ile kaldım
Atlar sürüklendi arabaların arkasında
Kanını alnıma sürdüler
Ben de hıçkırıklarım ile kaldım
Tüm bu kalabalığın içinde bir kanı yaşadım

Eren Dertli

eninde sonunda taşa dönen tüm kalpler için, bir dakikalık saygı duruşu

ayakkabılarındaki kırmızı dikişlerin söylediklerini dinlemek için eğildiğim o yokuş

-aslında tüm anlamsızlığı haykırıyormuş bana,

-fark etmemişim-

-hiç fark etmemişim, kendim olduğum için yargılandığım o kalpte,

ayaklarının altında ezilmiş bir incirmişim,

-oyşa ben yaşayan ve sevilen bir narım sanmıştım-

kıpkırmızı tanelerin suyuyla,

avuçlarımdaki kan lekeleri bulaşıyor şimdi birbirine,

gözlerimden sızıyor

-gözlerim sızılıyor-

zamanımı durduran şeyin kıyısında arıyor olmak çareyi

-en büyük çaresizliğimmiş, fark

etmemişim-

ilmek ilmek işlediğim yaşam döngümün içinden geçen zamandı benim

sonum, onu orada durdurmana müsaade eden bendim

biliyorum, kaç hayata uyanırsam uyanayım

evvelden önceki masalların sonu hep aynı

bir tek son değiştirmek istedim ömrümde, ona da ellerim varmadı

her şeyin gelip geciciliğinin nafileliğini duydun mu,

taştan kalbinin çıkardığı boşluğun yankısını,

her gece yastığımın altından çıkardın mı

ben uyurken bomboş bir rüyada, -daha derine gömmek için-

beni oradan çekip çıkardın mı

tutmadığın tüm sözler için

bir kedinin ölümünü göze aldın mı

döktüğüm tüm yaşlar için

içinden geçtiğin nehirleri taşırdın mı

kalbimin yasını -zamanımızı durdurmadan önce,

birimizden biri ölene kadar- tuttun mu

Eda Sakoğlu

Eda Sakoğlu

Aile Değerleri

Ağzına çalınmayanı
veremeyen annenin
Hor görülen babanın
çocukken
Kardeşler arası bağlılık
bekleyen
kızlarına cevabı
Bir boş ova –
mevsimlere girmeyen:

‘Yürü kızım,
Kimseden bir şey bekleme’

‘Kimseden’, diyen bu sözü,
kendini bilen özünle,
ikizinden

Bekleme.

Senin içinde de
ovalar, uzak
ülkelere uzar

Onlar yetmişine yakın
Zaman gelir, kız
kardeşler eşlerine
bağlar kitabını
doğruluğun

Aynı zehir,
nesillerde tekrar
eder, tekrar eder
durur

‘Biz, yaş almış,
merdivende
Peki biz, düřtüğümüzde?’
Ya düşmediğimde
gelmemişsen?
Düşmemi
beklemişsen
gençliğimde de
gelmek için?

Artık düşersen,
yanına
gelemeyiz

Düşersen,
kardeşinden bile
bekleme.

Atlas'ın Yüğü

başbozuk bir hastalık peşimde
bir süredir sahnede tüm kudretiyle
muzdarip olan kimseler evlerinde
işyerlerinde, sokaklarda, kafelerde
hissederler, en çok loş ışığın altında

bu hastalığın tesirini, keskin bir serzenişle

ancak bu hazin yalvarışlar cevapsız
akan mazlumun gözyaşları talipsiz
donmuş kaldırımında süzülür çaresiz
bu pak dünyanın kulağıdır duyarsız
baktım etrafıma, kaldım kimsesiz

kazıdım duvarlara acımın resmini

söyle bana sevgili thanatos
ölüm herkese eşit mi gelir?
yoksa birini öldürürken birine can verir
kim, kargaşanın resmini nasıl çizer
ölmekte sorun yok, ya geride kalanlar?

kanlı bir ayindir ölüm, yaşıyandır muzdarip

işte bu, hastalık, atlasın yüğü.
ağrıtır başımı, soluğumu keser.
anlamla gölgelendirdiğim hayatı
çerçeveler, tarifi olmayan acımı
ekorşe biçimde müzede sergiler.

Veli Berat Uzun

BİR NEVÎ KATARSİS II

*Öyle düşündüm ki seni yitirdin gerçekliğini.
-Robert DESNOS*

"Gel ya da git, böyle yapma."1 Kıvrılan yollara aldanmışcasına kalemim bahardan yazıyor. Noktalar günü geldi. Mevsim tersine bahar. Yeşiller bulanık kirli, ölüyor Doğa. Soğuk güz sahillerinde sular çekildi. Ay cezasını koydu, ışığını aldı bizden. Selene bile ağlamıyor. Naif Tanrıça'nın kalbinde bir hazan var. Takvimler yapraklarını tekrar takana kadar gelme. Zaman tersine akana kadar git. Ardına bakma bir kere. İki olmadıkça hiç, saat gittikçe teksin. Nefti; doğaya zulüm, kalbime kir, hayata çamur... Nefti, kol düğmeleri ayrı...2 Tek gözlü şarkılar yasını yazsın.3 Kalemimden damlayan son yeşilsin. Yeşili kandan çok sevdiğim kadar vardın. Ares'e döndü Demeter. Umay bitmişliği doğurdu. Gaia kan nehirlerinde boğuldu. En kızıl güllerini verdi hazan. Sen ise çürüdün. Köklerin kadar damarlarımı çürüttün. Git... "Derda, derda, derda. Feryâda, yâdâ, yâdavâr. Ah dert, ah dert, ah dert! Ey feryat, ey hatıra, ey hatırlatan!"4 Derdim, feryadım oldun. Dermanım değilsin. Aşk savaşında kazanansın. Tebrikler senin, Nefti. Sevmekte kazanan oldum bende, sıra kaybetmekte. Seni kendimde kaybettim. Git, ben labirentinden çık artık. Dermanın değilim, bilirsin. Bilmemezlikten kayıptım, çıktım. Dermanım değilsin, Feryadım. Sensizleştim, hüznümün dumanı, ciğerimin yarası. Sensizleştim, dermanlandım yolcum. Bu kervanın5 yolu uzun, dönülemezce kadar dar bir yola.

Gittim...

Son yeşilim, Leylam...

Hatice Kübra Taşkent

1- Gel ya da Git, Farah Zeynep ABDULLAH.

2- Kol Düğmeleri, Barış MANÇO.

3- Ben Gideyim, Hayko CEPKİN.

4- Darda دردا , Mohsen NAMJOO

5- Ey Sareban اي ساريان , Mohsen NAMJOO

Bu Karanlık Bu Güzel Hayat

memelerini bana verdiğin gecenin ufkunda
kötü bir rüyadan uyandım şiddetle
ve sayıklayarak ayılıp
kendime geldiğimde
anladım ki
yaşamak istediğim hayat
başka bir hayattı
(bu değil – yo, bu hiç değil)

korktuğum hâlde
titreyen ellerimle başkaca bir hayata
yeni ve farklı bir hayata açıyorum kollarımı
ve yürümeye koyuluyorum yollarımı
aslında senle dolu olsun yeter
yelkovan akreplerim
(senle dolsun istiyorum saatlerim)

tüm bu mikropların arasında
nükleer savaşlar ortasında
üstümüze yağan bombaların şafağında
seninle sarılıp Bahar’dan bahsetmek
umuda yürümek yavrum
sımsıkı tutarak ellerinden

tüm bu felaketlere
ve fazlasına karşın
teslim olmamak
bağırarak
haykırmak
ellerinden tutup seninle küresel olarak
ısınmak istiyorum
(senle küresel ısınma fikrine çok sığağım)

sıcak şarap yudumlamak dünyalar yanarken
dilinde sıcaktan eriyen
bir tereyağı gibi gezinmek
ve gökyüzü tutuşurken
beraber çizgi filmler
izlemek düşlediklerim

düşlerin hayallerin
gerçekliğe dönüşmesini bekliyorum
seni bekliyorum
ve tırnaklarımla kazıyorum
bu karanlık bu güzel hayat
için

"AH SEN"

Bir canın kurtuluşunu tutuyor ellerin
Ölüm, unutuluyor gülüşünden;

Henüz dünyada kötülük yokken,
Melekler yazmış kitabına seni
Tanrı, şefkat ve merhametten
Bir gün önce yaratmış seni

Güneşini kaybedenlerin, terennümüsün dudaklarında
Titriyor ayın ışığı, utanıyor fûruğundan
Ayakların toprağa değse, gebe kalsa doğa senden;
Yokluğundan milyon sene, yaş akıtmış bulutlar
Alestadır her yerde, geçilmez kokundan

Ah seni ah seni, kim kavuşsa ahseni ?
Sığınıp sine-i vatanına, kurtarsa kendini
Metruk kalsa cennet, çekseler seni ordan
Hangi kudret görünür kılabilir ah seni ?

Kalk ve aydınlığı getir bize, sesini duyan diyarlardan
Bir canın kurtuluşu, bu kadar mühim ise
Bilsen bize ne uzak, ne yakınsın sen bize
Rıza göster dileyelim, her kutsaldan ah seni

Tutuyorsun ellerinde, bir canın kurtuluşunu
Hayat bile unutuluyor, ah senin yüzünden...

Kayra Özdemir

Haya Makki

İnsanlığın Sessiz Ağırılığı

Bazı insanlar, kendini büyütmek yerine adının yanına iliştiirdiği küçük işaretlerle büyüdüğünü sanır. Bir kart, bir tabela, bir imza... Sanki dışarıdan eklenen her şey, içeride eksik kalan yeri tamamlayacakmış gibi.

Oysa insanı "büyük" yapan, görünür olan değil; kimsenin bakmadığı anlarda seçtiğidir. Gücü varken incitmemek... Sözü geçerken merhameti unutmamak... Haklıyken bile nazik kalabilmek... İşte asıl ağırlık orada başlar.

Çünkü yükselmek kolaydır. Zor olan, yükselirken kalbini kaybetmemektir.

Birine yanındayken kendini güvenli hissettiriyorsan, insansın. Birinin yükünü hafifletiyorsan, insansın. Birine doğruları söylerken bile onurunu koruyabiliyorsan, insansın.

Ama insan, yalnızca kendini "yüksekte" gördüğünde; çevresindeki herkes biraz daha küçülür. Ve büyüdüğünü sanan o gölge, aslında kalabalığın içinde yalnızlaşır. Çünkü kibir gürültülüdür, ama kimseyi iyileştirmez. Merhamet sessizdir, ama insanı hayatta tutar.

Bir gün tabelalar iner, kartlar değişir, isimler unutulur. Geriye tek bir şey kalır: İnsanların sende ne hissettiği...

Yanında rahatladı mı, yoksa kırıldı mı? Sende bir iyilik buldu mu, yoksa bir soğukluk mu?

Dilerim hepimiz, parlayan etiketlerin altındaki o sade soruyu yeniden duyarız: "Ne oldun?" değil... "Nasıl kaldın?"

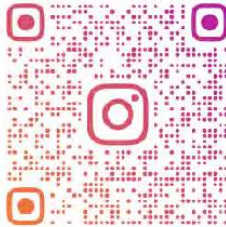
"İnsan" kalabilenlere selam olsun...

Berkcan Beniç

KALSEDON FANZİN

Yazı - Şiir - Çizim - Fotoğraf
Gönderimleriniz için

kalsedonfanzin@gmail.com

 [kalsedonfanzin](https://www.instagram.com/kalsedonfanzin)

Eren Dertli
Eda Sakoğlu
Senem Gökel
Veli Berat Uzun

Hatice Kübra Taşkent
Uğur ErgünKayra
Özdemir
Berkcan Beniç

Fotoğraf: Eda Sakoğlu
Haya Makki
Kapak: Eda Sakoğlu

